

Ужасна деструкција и напади против Русије почели су у освит пропадања данашњих Римског царства и Картагине. Али у постхладноратовској ери глобалистичке контролисане и цензурисане информације, одавно се зна да класична средства хладног рата нису више употребљива на стари начин. Данашња најновија психо-техника свих непријатеља Русије (који се крећу од личних неразјашњених мржњи до политичких антируских и антиевроазијских платформи) јесте злоупотреба патолошког „лумпенпролетеријата“ и „којекуде маргиналаца“.

Некада су западне амбасаде, ширећи демократију у комунистичким и бившим комунистичким земљама ишле по школама и факултетима бирајући најспособније и најинтелигентније људе за, рецимо, Фулбрајтову стипендију. И данас то исто раде. Али, ми који, нажалост, по природи свог заната знамо како изгледају тестирања интелигенције и личности, и какве су ту све злоупотребе могуће на овом, иначе, без сумње научном, пољу, можемо да антиципирамо шта се све, потенцијално, дешава. Антиципација догађаја је први степен, а други степен је сведочење о нечему што се већ зна.

А шта се ту у ствари дешава и шта се већ зна? Иду изасланици тих амбасада и даље по школама и факултетима (по обдаништима још не) посткомунистичких, транзиционих земаља и нуде и даље они своје стипендије „најбољим ђацима“. Али, уместо да тријажирају, као некада, заиста најбоље и најуспешније ликове, или будуће генијалне научнике који ће, као Тесла, задужити човечанство, они, овога пута, злоупотребљавајући нашу струку клиничких психолога, когнитивних психолога и психијатара, праве одабир у потпуно „обрнутом“ смеру. Наиме, уместо да бирају најбоље, у свој стручни одабир сада (делимично то камуфлирајући) траже најлошије „субјекте“ на тестовима. Али, тестови су разноврсни. Тестови способности су једно, а клинички тестови личности су друго. И једни и други су овде веома важни, јер спој ниже интелигенције са клинички лошим профилем, даје овим „удруженим политичким службама“ и неформалним центрима моћи, идеалан профил из снова. Њихових снова, наравно.

Који је то, заправо, идеалан профил?

Сви неостварени маргиналци овде су прави „изабраници“ и миљеници : асоцијални људи, аутистични, фрустрирани, перверзни – не у политичком, него у клиничком значењу ове речи (егзибиционисти, инфантилни регресивни нарциси, нинфомани, садомазохисти, педофили, зоофили, некрофили), и, наравно, до недавно и хомосексуалци. Ови последњи данас су углавном избрисани из категорије перверзија (иако у класичним уџбеницима психијатрије, а и у неким данашњим, и даље ту остају). Лично против њиховог амнестирања из патологије, као ни против њих немам ништа, осим када су у питању „комбинована стања“, као на пример хомосексуализам повезан са педофилијом, некрофилијом или неким од ових других најтежих облика рано фиксираних и незрелих сексуалности, здружене са деструктивним нагонима, односно са врхунским нагоном смрти.

Траже оне који „вољу и кољу“

Да би неко ко се овим не бави схватио шта је то „лака патологија“, увек је добро да прво схвати шта би могла да буде „тешка“. Поређење, по природи и логици ствари, олакшава људско расуђивање и помаже нам да се оријентишемо.

Пример који често наводим мојим студентима, када говорим о веома тешкој и комбинованој дијагнози, проучен је добро и од стране колега (из разних земаља), а и од стране бројних криминолога.

У литератури је познат случај чувеног психијатријског оштећења енглеског мушкарца који је у својој животној „каријери“ успео да удави неколико десетина девојака. Његова релативно висока интелигенција спречила је да ове потпуно премедитиране злочине полиција дуго времена не открије, све док у елитном делу Лондона нису пронађени пливајући остаци људског тела у канализацији. Али, једном ухваћен, средовечни човек бранио се ћутањем, све док искусни психолог није прибегао методи „спуштања у регресију“, обраћајући му се, у веома сложенем сценарију, као малом, неструктурираном,

детету. Наиме, и најокорелије психопате и злочинци, некада су у детињству имали неке, макар и оскудне емоције, пре него што су оне потпуно потиснуте или повезане са нагоном смрти у лошој генетици, и, наравно, у трагично испуштеном васпитању. Искусан психолог и психијатар који успеју да веома сложенем и тешком методом спуштања у регресију сићу у дубину психе до тих емоција и да из оваквих скамењених бића извуку барем неку од њих, прави су уметници.

И шта се тада открило? Открило се то да је овај четрдесетогодишњи серијски убица у свом раном детињству чврсто повезао љубав са смрћу, непрестано гледајући око себе бруталне смрти оних које је волео. Пробудивши тешком муком остатак преживелих емоција у овом убици, искусни терапеут је присуствовао сцени искреног (не симулираног) плача у коме је убица признао да је редом давио само оне девојке које је јако волео, али није могао да их воли дуго. После би их, како је признао, једно време чувао у великим кесама за ђубре, а затим би их касапио и бацао у канализацију. На инсистирање терапеута да пођу заједно његовој кући, у тренутку у коме је трансфер између њих већ био успостављен (трансфер је појам који означава да је терапеут успео да направи какав такав емотивни мост са пацијентом, без чега нема почетка лечења, нити увида), убица на ово пристаје. И шта се затим открива? Уласком у кућу болесника, психијатар запањен открива гомилу прободених лутака са којима се у својој патолошкој регресији средовечни касапин играо и од којих је свака представљала једну убијену девојку.

Ето, како изгледа драстичан случај патолошке регресије у којој је љубав у најранијем детињству болесно и неразмрсиво повезана са смрћу, а у човеку нема никакве стваралачке снаге да ово било како „обради“, а камоли да од тога направи уметничко дело, или да све то преслика на неко сликарско платно. За разлику од овог монструма, уметник је неко ко у мислима може да „убије много људи“, али његова савршена сублимација држи га увек врло далеко од пада у зверство или нехуманост.

Извучен из „душевњака“ и употребљен као „клинекс“

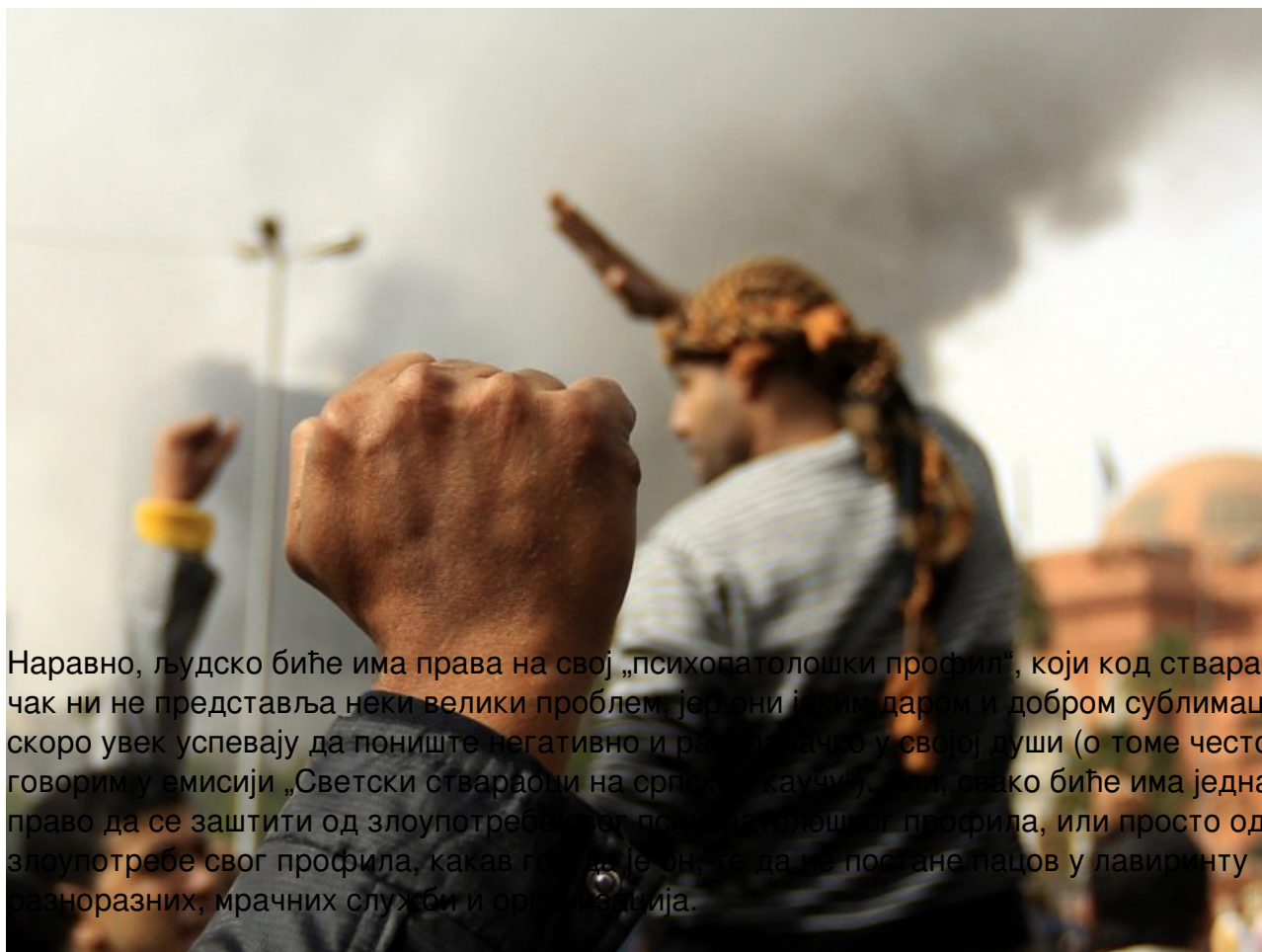
Вратимо се у данашњу политичку злоупотребу тешких душевних болесника.

Будући да већ одавно пишем о злоупотреби психолошких и психијатријских дијагноза, али овога пута (тј. овога времена) не од стране комунистичких режима, већ од стране глобалистичких неформалних центара моћи (видети текст: „Неформални центри моћи и психолошка злоупотреба“, или „Да ли је сутрашњица Еден пун наказа? у: *Ко то прича о*

Европи?

“), и

овде ћу нешто скраћено поновити о том стравичном злу , поново подгрејаном у наше цинично доба. Будући да свака власт у основи јесте прво неформална и психолошка (а тек потом административна, или политичка, формална), свака њена могућа злоупотреба, такође полази од овог јединог темеља.

Наравно, људско биће има права на свој „психопатолошки профил“, који код стваралаца чак ни не представља неки велики проблем, јер они једним даром и добром сублимацијом скоро увек успевају да пониште негативно и разорно чини у својој души (о томе често говорим у емисији „Светски стваралци на српском каучу“). Али, свако биће има једнако и право да се заштити од злоупотребе свог психопатолошког профила, или просто од злоупотребе свог профила, какав год да је он, да не постане пацов у лавиринту разноразних, мрачних служби и организација.

Да се разумемо. Не би ни те „службе“ могле да злоупотребљавају било шта да немају помоћ одређених колега који себе и своје хумано знање продају за гомилу сребрњака, у било којој земљи света. Разноразни политички и други мрачни „сервиси и службе“ обично су састављени од незналица, или од култивисаних шарлатана (мада , често, веома мотивисаних). Зато они без стручне подршке поткупљивих колега у својим земљама, ништа не би ни могли да ураде.

Шта је друго скандал „Пуси рајот“ него злоупотреба психијатријских случајева који су „пристали“ (свесно или несвесно, зависно од јачине снаге и увида особа) да буду злоупотребљени у политичке сврхе у класичној политичкој и медијској игри против

руског председника, против његове подршке Сирији, против евроазијске заједнице, или, просто, против света који је тешко разорити у безличне неолибералне конзументе (искрено верујући људи и хуманисти свих боја). Мадленкини и Шорошеви „Отпораши“ нису успели да се посаде на територију Руске Федерације и то је био велики нарцисоидни ударац за оне који су наредили да ово буде успешан задатак. Затим, нови нарцисоидни ударац: нису успели ни да спрече Владимира В. Путина да поново постане председник Русије. Сада је требало смислити неки нови сценарио. „Отпораши“ су чак били „интелектуалци“ у односу на данашње најмљене певачице нудисткиње (које и даље користе симбол „оранжиста“, „Отпора“, „Поре“, „Кмаре“ или „Канваса“). Али, сада се, у психолошком рату са разума, прешло на најниже степенике, односно на сам, огољени физиолошки нагон: ове полудрогиране девојке само су далеко закаснила и десет пута мање успешна верзија некадашње „деце цвећа“. Док су та деца цвећа још и имала неког шарма, промовишући, додуше тривијално, „љубав против рата“, овде је на делу пуки огољени нагон смрти: ударци на Патријарха и ломљење православних крстова. Као да су глобални режисери већ и сами изгубили нерве, па сада себи нервозно кажу: хајде пусти те луде, ваљда ће брже да обаве посао... Данашња стратегија је само бука, примарна физиологија и нагли шок. Нема ту више места ни за какву сублимацију, нити за било какву причу.

За узврат овог обављеног посла, уметнице-нудисткиње добиле су брзо америчка, британска и канадска држављанства и боравке (које, иначе, није нимало лако добити, чак ни када их траже истакнути научници, азиланти), а живот им је заслађен „натрен“ пилулама и причом да су постале велике „револуционарке против диктатора Путина“.

Наравно, у историји су постојали велики револуционари. Али, они су најчешће били врхунски интелигентни и образовани људи, савршено јаке воље и јаког склопа личности. Нећу овде вредновати њихове акције, јер то није циљ мога текста. Неки од њих су били праве убице, а неки прави идеалисти. Али, то, у сваком случају, нису били патолошки маргиналци, нити патолошки лумпенпролетери, већ снажне и харизматске личности иза којих се сврставао добар део човечанства.

У данашњем психолошком рату против Русије, реч је управо о супротном. Нова метода древног психолошког ратовања (36 кинеских стратегија), данас злоупотребљава искључиво људе флекавих биографија и истинских патолошких поремећаја, и то оне који немају никакву снагу ни најниже „интелектуалне обраде“. Клиничком оку, ови последњи су јако лако препознатљиви.

Политичка армија са „Ф“ одељена

За разлику од „психопатолошке елите“, намерно изабраних упрљаних ЕУ службеника, функционера и скакаваца који су негативно селекционисани зато да би повлачили бескрупулозне потезе које нико други неће да повуче („Неформални центри моћи и психолошке злоупотребе“), постоји и психопатолошки лумпен-пролетеријат. Међу припадницима прве касте, описала сам многе, данас јавно познате, прљаве биографије светских службеника деценијама у назад. На волшебни начин, примерен овој касте, бивши саучесник у тероризму групе Грапо, постао је генерални секретар Нато-а, бивши и садашњи травестит, био је градоначелник Париза, бивши и садашњи латентни педофил, био је француски министар културе, бивше убице биле су председнички пар, и слично. Будући да сам ове креатуре у датом тексту већ именовала и изнела све оно што се о њима јавно и тајно знало, сада ми то неће бити циљ. Треба рећи само толико да је Европа, наравно, имала (и још увек има) много квалитетније људске, хумане материјале. Генерал Де Гол је, рецимо, бирао баш такве најбоље људе за важне мисије. За министра културе, он је био поставио Андре Малроа, а овај је опет за свог саветника био поставио чувеног филозофа Рејмона Арона. Одавно, тј. од тога давног времена, више нема ниједног умног бића на неком значајнијем положају у Европи (нити у Америци). Али, не само да нема умних бића, него више нема ни разумних, односно нормалних, психички здравих бића. Управо у томе и јесте стратегија намерне и систематске селекције медиокритета, са новом фармаколошком формулом која се данас посебно добро продаје: *медиокритет обогаћен састојком јаче патолошке склоности и зависности*. Човек се држи за реч, а у овом нехумном свету политичке злоупотребе, болесници се уценом држе за болест. Јер, ко ће боље да послуша кад год то затреба, него уцењени човек, чувени „човек од сламе“?

Зато иза видљиве ЕУ намирисане и испеглане кравате, постоји изгужвана и смрдљива кошуља која је сакупила сав зној неуспелих уцењивања политичара „неваљалих земаља“. Та сакривена и прљавија страна лобиста не може да поставља за чиновнике и функционере своје упрегнуте слуге, али може да их чува за специјалне мисије, у некој

врсти друштвене канализације. У истој оној канализацији у коју серијске убице бацају делове својих жртви.

Одувек је ова категорија душевних наказа вршила егзекуције, наручене од једних, или од других за потребе трећих, или четвртих. Ретко је који од тих егзекутора освануо од мајке рођен бриљантне интелигенције или некаквих, не дај боже, идеолошких убеђења, као што је то случај био са терористом и идеолошким борцем Рамирезом Иљичем Карлосом. Најчешће се овде регрутовао патолошки шљам без икаквог уверења, и без икаквих знања. Али, лакомост на новац била је и остала увек тражена исконска особина (нека врста аналног карактера) код свих тих кандидата. Од крваве историје, преко усташких кољача, до разних егзекутора у српском расејању, или до данашњих убица у име глобалистичке империје и Нато снага (пси рата), патолошки профили ових плаћеника увек су исти, или слични. Они нама нису енигме, нити мистерије. Звери које су пуковника Гадафија вукле по прабини, сличне су патолошке грађе као и оне које би пуцале са пригушивачем у политичког непријатеља са једног метра растојања.

Али, осим ужасних наказа које сваки рат или „хладни“ политички конфликт, јавно или тајно ослободе са робије или извуку из притаје, ту је и „софт“ варијанта поремећених статиста за „демократске“ борбе савремених демократија. Разлика између оног ко ломи људско тело и оног ко ломи православни крст, наравно постоји, али ми, у начелу не знамо да ли болесник број два може да еволуира (у ствари да инволуира) у болесника број један. За разлику од тога, поуздано знамо да онај ко је у детињству вешао мачке, а није на време усмерен, односно каналисан где треба, није далеко од тога да у зрелом добу веша људе.

Узгред буди речено, судбина је хтела да баш тај православни крст које су „Пусице“ дивљачки ломиле буде онај који је на једном брду у Украјини подигнут у знак „сећања на жртве стаљинизма“. Тако су се „Пусице“ саме (као и сви лудаци) нашле у зачараном кругу: оптуживале су руске и украјинске власти за „стаљинизам“, а саме су уништиле крст који је подигнут у спомен стаљинистичким жртвама ! Њихово психолошко несвесно биће очигледно није радило за њих и растало се заувек са свесним делом личности (што је, по К.Г. Јунгу и једна од најбољих дефиниција болести).

Дакле, у том „софт“ издању данашњег психолошког рата, гладијаторско место су добиле панкерке „Пуси рајот“. На жалост, ту су и многи бивши Отпораши који су касније прешли у високе финансијске класе обогативши се својим „субверзивним демократским радом“ за интерес Великог Левијатана, као и разноразним демократским стажевима и едукацијама. Ту су и сви сексулани „мањинци“ који се, негде по свету, изнебуха и мрака

Пише: Мила Алечковић Николић
среда, 05 септембар 2012 08:59

(свог личног мрака) дижу у некаква политичка деловања и побуне, а без икакве претходне политичке (често ни било какве друге) културе, или, исправније би било рећи, школске спреме.

Данас се поставља питање како је могуће бранити заблуделе девојке, чије бесмислене „перформансе“ успешно манипулишу антируске службе. Може ли нормална особа у осмом месецу трудноће да уђе у цркву (било коју цркву, православну, католичку, протестантску, у џамију, или у синагогу) и да у њој учествује у групној копулацији? Овакав чин не може да буде симбол никакве борбе, већ је он само јасан знак поремећеног ума, поремећене воље и психотичног самопонижења. Може да буде, евентуално, симбол борбе са демоном у самоме себи. Тешко је, такође, поверовати у то да ће једна дојка офарбана у зелено, а друга у црвено, нешто битно допринети у борби за демократију, како разни, добро плаћени страни „амбасадорчићи“ у Русији, угојени од кавијара и надувани од шампањца, пригодно верују.

Зато је један шаљиви, очигледно још увек духом здрав Италијан, с правом, на свој фејсбук ставио веома речиту слику из неког ранијег контекста. На слици се налази конзерва каки боје на којој великим словима пише: УМЕТНИЧКО ГОВАНЦЕ, а у подтексту преузимаца слике потписао је: „будући да су „Пуси рајот“ уметнице, ја сам за трајно, конзервисано очување њиховог стваралачког перформанса“...

Али, не заборавимо ни комерцијални аспект злоупотребе ових егзибиционисткиња са јаком психопатском цртом (ни после ударца руског Патријарха нису осетиле ни мало кривице, јер психопата по дефиницији не може да осети кривицу). О тој капиталистичкој рачуници и о томе како политички профитаријат користи патолошки лумпенпролетеријат, већ сам доста писао у тексту „Хомофили у ланцима тржишта“, па зато о злоупотреби маргиналаца и несрећника нећу поново говорити. Ипак, треба поменути то да данашњи „адвокати“ нагих уметница из групе „Пуси рајот“, већ трљају руке. Један од њих, веселкасто је изјавио како ће послови тек „сада да крену“. Биће ту продаје мајица са ликовима ових певачица, биће гаћа и грудњака на продају, биће можда и хероина под њиховим именом и сл... Машала!

Кома енциклопедијског незнања

У некаквим Епилептоидним новинама које ничу на интернету из мрака болесне подсвести, и које води извесни избеумљени од мржње новинар, познат по *ad hominem* нападима на људе које не познаје, јављају се повремено поучни бисери глупости и незнања. Овог новинара који се, као Сорошев и Мадленкин средовечни активиста, обично јавно руга изгледу разних, од њега много умнијих људи (довољно је видети фотографију истог па ствар постаје јасна), нико за тај „говор мржње“ у српској демократији, не кажњава. Напротив, он мисли да је заштићен од стране Великог Левијатана и остаје „фин“ (ни лук јео, ни лук мирисао, иако га и у имену, некако судбински прати баш ова биљка).

Недавно су се његове интернет Е(пилептоидне) новине, по порнографској солидарности свих земаља, бациле у одбрану маргиналки „Пуси рајот“. Овај случај наводим као уџбенички пример енциклопедијског незнања и психолошког дилетантизма. Наравно, не може се од провалника тражити да осуђује провалнике, јер он нема моралне предуслове за исто, али треба показати који све облици модерне „софт“ варијанте злочиначке употребе психијатријско-психолошких анамнеза и психолошког рата, још увек, постоје.

Ипак, нико од ових психолошких ратника није успео.

Нису успели нацистички пропагатори. Нису успели „савезнички бомбардери“. Нису успели „милордни анђели“. Нису успели притисци. Нису успели „Отпораши“. Неће успети ни „Пуси рајоткиње“, нити било који створ извучен под неуролептицима са психијатрије или „Ф“ одељења да би био политички употребљен и потом згужван као слинава марамица. Слободан свет се брани знањем и потсмехом.

А они пацијенти, или, просто, људи са проблемима, који су у себи сачували снагу хуманости, у којима нагон смрти није победио него се у њима живот витешки бори за излазак из лавиринта, одупреће се политичкој злоупотреби. Они ће јавно-тајним службама и упорним подмуклим лобистима данас одговорити, онако како је Ескиролов интелигентни пацијент одговорио њему: „У праву су докторе....., али неће ме убедити“...